

Ασκητές μέσα στον κόσμο Γ': Αλεξάνδρα Σκόντζου

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 4 Ιανουαρίου, 2021

Ο Θεός εὐδοκεῖ, ὥστε σέ κάθε περιοχή στήν πατρίδα μας νά ὑπάρχει καί ἕνας ἅγιος ἄνθρωπος γιά νά δείχνει μέ τό παράδειγμά του στούς ἄλλους γύρω του, τήν ἀληθινή πίστη. Γιά παράδειγμα, τά Ἐπτάνησα ἔχουν καί ἀπό ἕναν Ἅγιο ὡς προστάτη τοῦ νησιοῦ τους, ἀλλά καί ἄλλες μεγάλες πόλεις ἀκόμη καί χωριά. Τήν περίοδο ὅπου μάλιστα ἦταν ἀπομονωμένα τά χωριά τῆς πατρίδας μας, ὑπῆρχε τοῦλάχιστον ἕνας εὐλαβῆς συγχωριανός τους, ὥστε οἱ ὑπόλοιποι νά εἶναι ἀναπολόγητοι τήν ἡμέρα τῆς Κρίσεως.

Μία τέτοια εὐλαβῆς γυναῖκα, τήν ὁποία ἐπικαλοῦνταν ὡς γερόντισσα, ἦταν ἡ Αλεξάνδρα Σκόντζου, ἡ ὁποία ἔζησε στήν Μαλεσιάδα Βάλτου Αἰτωλοακαρνανίας. Γεννήθηκε στήν Ἀμφιλοχία, τό ὄμορφο ἐπίγειο καί ἐμπορικό κέντρο τῆς ἐπαρχίας Βάλτου, τό ἔτος 1890, ἀπό τόν Δημήτρη Χατζάρα καί τήν Λενιώ. Οἱ πρόγονοί της καταγόταν ἀπό τήν Πρέβεζα, οἱ ὁποῖοι, μαζί μέ ἄλλες οἰκογένειες Πρεβεζιάνων στά χρόνια μετά τήν ἀπευθέρωση, εἶχαν ἐγκαταλείψει τήν ἀκόμα τουρκοκρατούμενη Ἥπειρο καί ἐγκαταστάθηκαν στήν ἐλεύθερη Ἀμφιλοχία. Στά χρόνια ἐκεῖνα εἶχε ἀκόμη τήν τούρκικη ὄνομασία Καρβασαράς, ἀπό τό τούρκικο караβã-σαράϊ, πού σημαίνει σταθμός караβаниών. Ἄλλωστε ἡ μικρή αὐτή παραλιακή πόλη ἦταν καί παραμένει ὡς τά σήμερα κομβικό πέρασμα πρὸς τήν Ἥπειρο καί τά Ἐπτάνησα, ἀλλά καί σημαντικό ἐμπορικό κέντρο γιά ὀλόκληρη τήν περιοχή. Μία μεγάλη μερίδα

κατοίκων τῆς σημερινῆς πόλης ἔλκει τὴν καταγωγή της ἀπὸ μετανάστες Ἑπειρώτες.

Ἡ Ἀλεξάνδρα μεγάλωσε σέ περιβάλλον εὐσεβῶν χριστιανῶν. Ἡ οἰκογένειά της εἶχε τὴν φήμη εὐλαβῶν, φιλήσυχων καὶ προοδευτικῶν ἀνθρώπων. Ἀπὸ αὐτοῦς κληρονόμησε τὴν βαθειὰ πίστη στὸν Θεὸ καὶ τὸν ἐνάρετο βίο.

Ἐπειδὴ ἐκεῖνο τὸν καιρὸ δὲν πῆγαιναν τὰ κορίτσια σχολεῖο, ὁ πατέρας τῆς ἔφερε δάσκαλο στό σπίτι νά τὴν μάθῃ νά διαβάζῃ καὶ νά γράφῃ ἐπάνω σέ πλάκα. Γι' αὐτὸ ἦταν ἡ μοναδική ἀπὸ τίς συνομήλικές της, ἡ ὁποία ἤξερε ἀνάγνωση καὶ γραφή. Ἐπίσης ἔμαθε τὴν τέχνη τῆς ραπτικῆς καὶ ἦταν περιζήτητη μοδίστρα ὄχι μόνο στὴν Μαλεσιάδα, ἀλλὰ καὶ στά γύρω χωριά. Ὅταν ἔγινε εἴκοσι ἐτῶν καὶ ἦρθε σέ ἡλικία γάμου, οἱ δικοί της τὴν πάντρεψαν τό ἔτος 1910 μέ τὸν εὐλαβῆ νέο Παναγιώτη Σκόντζο, γαιοκτήμονα τῆς Μαλεσιάδας καὶ ἐγγονό τοῦ φημισμένου ἀγωνιστῆ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως Χρήστου Σκόντζου, ὁ ὁποῖος, μετὰ τὴν ἀπελευθέρωση, εἶχε ἐγκατασταθῆ ὡς σῶγαμπρος στὴν Μαλεσιάδα καὶ ἡ ὁποία εἶχε πάρει τὴν ὀνομασία της ἀπὸ τὸν ὀνομαστό ὄπλαρχηγό καὶ ἀγωνιστὴ Μαλεσιάδα. Ἀπέκτησε μαζί του ἐννέα παιδιά, τὴν Χρυσούλα, τὴν Εὐανθία, τὸν Βελισσάριο, τὸν Θεόδωρο, τὴν Ἀντιγόνη καὶ τὴν Ἑλένη, τὰ ὑπόλοιπα πέθαναν σέ νηπιακὴ ἡλικία. Ἀλλὰ δὲν ἄργησαν νά ἔρθουν τὰ χτυπήματα καὶ οἱ μεγάλες δοκιμασίες στὴν ζωὴ της. Ὁ ἀγαπημένος της σύζυγος Παναγιώτης ἀσθένησε βαριά καὶ σύντομα κοιμήθηκε, περί τό 1929, ἀφήνοντας τὴν νεαρή σύζυγό του χήρα μέ ἕξι παιδιά, σέ ἐποχὴ φτώχειας καὶ ἀνέχειας. Ἡ Ἀλεξάνδρα, ἀφοῦ θρήνησε μέ ἀξιοπρέπεια τὸν ἀγαπημένο της σύζυγο, ἔκρυσε βαθειὰ στά στήθη της τὸν ἀβάσταχτο πόνο της καὶ ἐργάστηκε σκληρὰ γιὰ νά μεγαλώσῃ τὰ ὄρφανά της.

Δὲν ἔδωσε ποτέ τὴν παραμικρὴ ἀφορμὴ γιὰ σχόλια, παρά τό νεαρό τῆς ἡλικίας της. Οὔτε ὡς σκέψη πέρασε ποτέ ἀπὸ τὸν νοῦ της ὁ δεῦτερος γάμος. Ἀφοσιώθηκε μέ ὅλη τὴν δύναμη τῆς ψυχῆς της στὴν ἀνατροφή τῶν παιδιῶν της. Ἡ φτώχεια χτύπησε τό σπιτικό της. Τὰ ὅποια κτήματα πού κληρονόμησε ἀπὸ τὸν σύζυγό της, ἐλάχιστα εἰσέφεραν στό οἰκογενειακό εἰσόδημα, διότι ἀπαιτοῦνταν σκληρὴ χειρωνακτικὴ ἐργασία. Μέ ὅ,τι ἀποκόμιζε ἀπὸ τοὺς ἐνοικιαστῆς τῶν κτημάτων, μόλις πού ἐξασφάλιζε τό ψωμί τῶν παιδιῶν της.

Ἡ κατοχὴ τὴν βρῆκε μέ ἕξι ἀνήλικα παιδιά της, νά στερεῖται ἀκόμα καὶ τό ψωμί. Καὶ δὲν ἦταν ἡ μόνη στό χωριό πού ὑπέφερε, οἱ περισσότερες οἰκογένειες πεινοῦσαν καὶ στεροῦνταν ἀκόμα καὶ μία φέτα μπομπότα (καλαμποκίσιο ψωμί). Ἡ εὐσεβὴς Ἀλεξάνδρα δὲν ἀπογοητεύτηκε, ἀλλὰ στήριξε τίς ἐλπίδες της στὸν Θεό. Προσευχόταν μέ θερμὴ ψυχῆς, ὄχι μόνο γιὰ τὴν ἐπιβίωση τῆς δικῆς της φαμελιάς, ἀλλὰ καὶ γιὰ ὀλόκληρο τό χωριό, γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Κι ὄχι μόνο αὐτό, ἀλλὰ προσπαθοῦσε νά στηρίξῃ μέ τὸν γλυκό καὶ παρηγορητικό της λόγο συγγενεῖς καὶ χωριανούς, πού βρίσκονταν σέ ἀπόγνωση. Τοὺς διαβεβαίωνε πῶς, ὅπως ὁ Θεός συντηρεῖ τὰ ἄγρια πουλιά καὶ τὰ ζῶα, πολὺ περισσότερο μεριμνᾷ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους. Ἐλεγε συχνά:

«Έχει ο Θεός, δέν αφήνει κανέναν ποτέ νά χαθῆ!». Ἡ φράση της δέν ἦταν μία τυπική φρασεολογία, ἀλλά ἕνα ξεχείλισμα ἀκράδαντης πίστες στήν πρόνοια τοῦ Θεοῦ. Καί πράγματι, στό φτωχό ὄρεινό χωριό της, μπορεῖ νά πείνασαν πολλοί, ἀλλά κανένας δέν πέθανε ἀπό τήν πείνα! Ἡ μπομπότα δέν ἔλειψε ἀπό τό σπίτι της, ὁ Θεός ὄντως φρόντιζε τά ὄρφανά της. Καί ὅταν περίσσευε καμμιά φέτα μπομπότας, τήν ἔκρυβε κάτω ἀπό τήν ποδιά της καί τήν πήγαινε κρυφά σέ οἰκογένειες πού λιμοκτονοῦσαν, σέ παιδάκια πού τά θέριζε ἡ φονική πείνα τῆς κατοχῆς.

Ἀλλά ὑπάρχει καί μία ἄλλη σημαντική καί παράδοξη δράση τῆς Ἀλεξάνδρας στήν κατοχή. Τό σταρένιο ψωμί, τό «καθάριο», ὅπως τό ἔλεγαν στήν ντόπια διάλεκτο, ἦταν ὄχι ἀπλά σπάνιο, ἀλλά δυσεύρετο. Αὐτό σημαίνει ὅτι ὑπῆρχε πρόβλημα γιά τήν τέλεση τῆς θείας Κοινωνίας στήν Ἐκκλησία. Δέν ὑπῆρχε σταρένιο ἀλεύρι γιά νά ζυμωθοῦν πρόσφορα καί ὁ τότε ἐνάρετος παπᾶς τοῦ χωριοῦ παπα-Γιώργης Μαλεσιάδας ἔκανε δραματική ἔκκληση στίς νοικοκυρές γιά νά ζυμώνουν πρόσφορα. Κάθε Κυριακή ἀνελλιπῶς προσκομίζονταν ἕνα πολύ μικρό πρόσφορο, ὅσο χωροῦσε ἡ σφραγίδα. Ἦταν τῆς Ἀλεξάνδρας! Κανένας δέν μπόρεσε ποτέ νά μάθῃ πῶς ἐξοικονομοῦσε τό «καθάριο» ἀλεύρι γιά νά φτειάχνῃ τό πρόσφορο καί νά ἀνοίγῃ ἡ Ἐκκλησία!

Ἀλλά γιά τήν Ἀλεξάνδρα ἡ ὑλική τροφή εἶχε μικρότερη σημασία σέ σχέση μέ τήν πνευματική τροφή. Προσπαθοῦσε μέ πνεῦμα ἀγάπης καί κατανοήσεως νά τούς μεταδώσῃ τήν δική της εὐσέβεια καί ἐνάρετη ζωή. Νά ἐνσταλάξῃ στίς ἀγνές παιδικές ψυχές τούς ἀκράδαντη πίστη στόν Θεό, εὐλάβεια πρὸς τήν ὀρθόδοξη πίστη, ἀκριβή τήρηση τῶν ὑποχρεώσεών μας στήν Ἐκκλησία, ἠθική ζωή, ἀγάπη, ἀπλότητα καί κοινωνική προσφορά. Δέν δίδασκε τόσο μέ τό φτωχό λεξιλόγιό της, ὅσο μέ τό παράδειγμά της. Τά ἔξι ὄρφανά της εἶχαν τήν ἴδια μεγάλο δάσκαλο καθημερινά στό σπίτι τους, ἡ ὁποία τούς δίδασκε μέ τήν εὐλάβειά της καί τήν ἐνάρετη ζωή της.

Παρ' ὅλες τίς ἀνυπέρβλητες δυσκολίες, κατόρθωσε νά στείλῃ τά παιδιά της στό σχολεῖο, νά λάβουν τήν στοιχειώδη ἐκπαίδευση, διότι ἤξερε πολύ καλά τί σημαίνει νά γνωρίζῃ ὁ ἄνθρωπος νά διαβάζῃ καί νά γράφῃ. Γι' αὐτήν τοῦλάχιστον ἡ γνώση ἀνάγνωσης καί γραφῆς εἶχε τεράστια σημασία γιά νά διαβάζῃ τήν Ἁγία Γραφή καί ἄλλα ψυχωφελῆ ἀναγνώσματα, πού φρόντιζε μέ μεγάλες δυσκολίες στίς δύσκολες ἐκεῖνες ἐποχές, νά προμηθεύεται. Ἦταν ἴσως ἡ μόνη γυναικίκα στό χωριό πού κατεῖχε ἀντίτυπο τῆς Ἁγίας Γραφῆς καί τήν διάβαζε καθημερινά καί μιλοῦσε συνεχῶς στά παιδιά της καί τούς χωριανούς γιά τούς θησαυρούς τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἐκκλησιασμός, κάθε Κυριακή καί ἑορτή πού λειτουργοῦσε ἡ Ἐκκλησία δέν ἦταν γι' αὐτήν ἀπλᾶ μία ὑποχρέωση, μία τυπική ἐκπλήρωση θρησκευτικῶν ἀναγκῶν, ἀλλά ζωτική ἀνάγκη, τρόπος ζωῆς. Μέσα στήν ἀπλότητά της ζοῦσε μυστικά τό μυστήριο τῆς σωτηρίας. Ὀλόκληρη ἡ ὑπαρξή της ἦταν πλημμυρισμένη ἀπό τήν παρουσία τοῦ Χριστοῦ καί τήν θεία χάρη!

Έζησε η Αλεξάνδρα 94 έτη, εκ τών οποίων τά 57 σέ χηρεία. Έκείνο τόν καιρό όταν κάποιος πενθοῦσε γιά συγγενικό του πρόσωπο, δέν πήγαινε οὔτε στήν Ἐκκλησία. Ἡ Παναγιώταινα, ὅπως τήν ἀποκαλοῦσαν στό χωριό, ἀντιθέτως βρῆκε καταφύγιο στήν Ἐκκλησία, όταν ἔμεινε χήρα στά 37 της χρόνια.

Ἐκκλησιαζόταν ἀνελλιπῶς. Μόνο βαριά ἀσθένεια ἢ σοβαρός λόγος τήν κρατοῦσε μακριά ἀπό τήν Ἐκκλησία. Μάλιστα κοιωνοῦσε συχνά, πολύ συχνά, κάτι πού σκανδάλιζε κάποιους, οἱ ὁποῖοι εἶχαν λαθεμένη ἀντίληψη γιά τήν θεία Κοινωνία, ὅτι δηλαδή πρέπει νά κοιωνοῦμε μόνο κατά τίς μεγάλες ἑορτές «γιά τό ἔθιμο!». Ἡ Αλεξάνδρα ζοῦσε τήν ἔνωσή της μέ τόν Χριστό, μέσω τῆς θείας Κοινωνίας. Ἦξερε ὅλες τίς γιορτές καί περίμενε μέ ἀνυπομονησία τόν ἐρχομό τους, γιά νά τίς γιορτάση καί νά χαρῆ. Νά δοξάση τόν Θεό καί νά τιμήση τούς ἀγίους, τά ὀνόματα τών ὁποίων εἶχε πάντα στό στόμα της.

Στήν Ἐκκλησία πήγαινε πρόσφορο κάθε ἐβδομάδα, τό ὁποῖο εἶχε ἐτοιμάσει μέ πολύ εὐλάβεια καί ἐπιμέλεια. Εὐλαβεῖτο πολύ τόν ἅγιο Νικόλαο, τόν πολιούχο τοῦ χωριοῦ Μαλεσιάδας. Πολλές φορές διηγεῖτο ὅτι ὁ ἅγιος Νικόλαος τήν ἔσωσε, ὅπως ἔσωσε τό παιδί της, όταν ἐκρατῆτο αἰχμάλωτο ἀπό τούς ἀντάρτες. Πήγαινε μέ πολλή χαρά στήν Ἐκκλησία καί ὁ ἱερέας τήν εἶχε δεξί χέρι. Πολλές δέ δωρεές ἔκανε στήν Ἐκκλησία, ὅπως ἄμφια, καλύμματα γιά τήν Ἁγία Τράπεζα, ἀλλά καί ἕνα ἐπιχρυσωμένο Εὐαγγέλιο.

Τό δωμάτιό της ἦταν γεμᾶτο ἀπό εἰκόνες καί τό καντηλάκι της ἦταν πάντα ἀναμμένο. Ἐκανε τήν προσευχή της καί τίς μετάνοιες μπροστά στό εἰκονοστάσι της μέ τά πάμπολλα εἰκονίσματά της. Ὅταν ἔκανε τήν προσευχή της γονατιστή καί τήν ἀναζητοῦσαν, δέν μπορούσε κανείς νά τήν διακόψη μέχρι νά τελειώση. Νήστευε αὐστηρά καί κρατοῦσε ὅλες τίς νηστείες. Τίς Σαρακοστές τίς ἔβγαζε ἄλαδες, τρώγοντας σκόρδο καί φρέσκο ψωμί.

Ἀπό τά λιγοστά βιβλία πού ὑπῆρχαν στό δωμάτιό της ἦταν ἡ Ἁγία Γραφή, τό Προσευχητάρι καί ὁ βίος τοῦ Ἁγίου Κοσμά τοῦ Αἰτωλοῦ, τά ὁποῖα ἦταν τριμμένα ἀπό τήν πολλή μελέτη.

Ἦταν δέ πολύ κοινωνική. Ἐπισκεπτόταν ἀνήμπορους, φτωχοῦς καί λυπημένους συγχωριανούς της μέ τά χέρια πάντα γεμᾶτα, εἴτε μέ καραμέλλες, εἴτε ἄλλα γλυκά, τά ὁποῖα ἦταν λιγοστά ἐκείνη τήν ἐποχή. Ἐγραφε πάντα εὐχετήρια σέ γάμους, σέ νεογέννητα, ἀλλά καί συλλυπητήριες κάρτες.

Σέ ὅλη τήν ζωή της ὑπῆρξε φιλόανθρωπη. Ὅταν κάποιος τήν φίλευαν ἕνα γλυκό, ἕνα μῆλο, ἕνα πορτοκάλι, λίγη ζάχαρη, λίγο καφέ, δέν τά χρησιμοποιοῦσε ποτέ γιά τόν ἑαυτό της, οὔτε γιά τά παιδιά της, παρά τά φύλαγε σέ κάποιο ντουλάπι, γιά νά τά προσφέρη σέ ἕναν ἄρρωστο, σέ μία λεχώνα, ὡς παρηγοριά σέ κάποιον πικραμένο!

Όταν μάθαινε για κάποιον άρρωστο, ή για κάποια λεχώνα, άνοιγε τό ντουλάπι, έπαιρνε ό,τι είχε άποθηκεύσει, τό έβαζε κάτω από τήν ποδιά της και τό πήγαινε στό σπίτι τους. Δέν υπήρχε περίπτωση νά έχη κάποιος χωριανός πρόβλημα και νά μήν τόν έπισκέπτονταν ή Άλεξάνδρα. Μαζί μέ τό φίλεμα, καθόταν κοντά του και τοῦ έλεγε λόγια παρηγοριάς. Είχε έναν άπλοϊκό, αλλά πειστικό τρόπο νά άγγίξη τίς καρδιές τών βασανισμένων και άπελπισμένων ανθρώπων, νά τούς πείθη ότι ό Θεός είναι κοντά μας και δέν μάς εγκαταλείπει, ότι οι θλίψεις στην ζωή μας είναι παιδαγωγικές. Ότι χωρίς τίς θλίψεις και τά προβλήματα δέν μπορούμε νά τελειωθοῦμε στην πίστη και τήν άρετή.

Τά χτυπήματα τής ζωής δέν έξαίρεσαν τήν Άλεξάνδρα. Δέν τής έφτασε ό πρόωρος χαμός τοῦ άγαπημένου της συζύγου. Δεύτερο μεγάλο χτύπημα ό θάνατος τής κόρης της Χρυσούλας, ή όποία πέθανε άμέσως μετά τήν γέννα τοῦ πρώτου παιδιοῦ της, αφήνοντάς το όρφανό. Τρίτο μεγάλο χτύπημα. Στίς 26 Ιουλίου τοῦ 1965, άναποδογυρίστηκε βάρκα μέ προσκυνητές στην λίμνη Άμβρακία, στό χωριό Στάνος, κοντά στην Άμφιλοχία, οι όποιοι περνούσαν στην αντίκρου πλευρά, σέ πανηγυρίζοντα Ίερό Ναό τής Άγίας Παρασκευής. Δεκαεπτά άνθρωποι βρήκαν τραγικό θάνατο και άνάμεσά τους τό όρφανό έγγόνι της. Η Άλεξάνδρα έννοιωσε μεγάλη θλίψη για αυτά τά χτυπήματα τής ζωής, τά όποία ξεπέρασε μέ τήν άκλόνητη πίστη της στον Θεό και τήν ψυχική της δύναμη. Έλεγε σέ όσους τήν παρηγορούσαν πώς «αυτό ήταν τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Όπως δεχόμαστε τά καλά από Αυτόν, θά πρέπη νά δεχώμαστε και τά κακά, άς είναι δοξασμένο τό όνομα τοῦ Θεοῦ!».

Παροῦσα πάντα σέ περιπτώσεις πονεμένων λόγω θανάτου. Δέν υπήρχε κηδεία χωριανοῦ, πού νά μήν είχε παραστή ή Άλεξάνδρα. Δέν υπήρχε οίκογένεια, πού νά είχε χτυπηθῆ από τόν θάνατο και νά μήν τήν είχε έπισκεφθῆ ή καλωσυνάτη Άλεξάνδρα. Όταν έβλεπε σκηνές άπελπισίας και υπερβολικούς θρήνους, τούς συμβούλευε μέ γλυκύτητα και πραότητα ότι ή ζωή μας δέν μάς ανήκει, ανήκει στον Θεό, πού μάς τήν χαρίζει και ως έκ τούτου Έκεϊνος έχει τό δικαίωμα νά τήν άφαιρή. Παρηγορούσε τίς χαροκαμένες μάννες ότι θά ξαναδοῦν τά παιδιά τους, τίς χήρες ότι θά δοῦν ξανά τούς συζύγους τους.

Πάντα είχε ένα γλυκό λόγο για τόν καθένα πού τήν έπισκεπτόταν και σέ όλους ηῦχετο: «Ό Θεός νά σάς τά φέρη καλά, νά έχετε τήν εύχή τοῦ Χριστοῦ». Ποτέ της δέν κακολόγησε άνθρωπο, παρ' όλο πού πολλές συγχωριανές της τήν προκαλοῦσαν νά κουτσομπολέψη, αυτή όμως μέ γλυκύτητα άπέφευγε τήν συζήτηση και πάντα ήταν χαμογελαστή.

Όταν τήν έπισκέφθηκε ό μακαριστός π. Παγκράτιος από τήν Μονή τοῦ Άγίου Δημητρίου Θιάμου Ξηρομέρου, μετά τήν έξομολόγηση, όμολόγησε ότι τέτοιες άγιες γερόντισσες είναι λίγες, και συμπλήρωσε: «Δέν είδες τό κελλάκι της γεμάτο εικόνες;». Μία καθομολογούμενη μαρτυρία, από όσους είχαμε τήν εύλογία νά τήν

γνωρίσωμε, ἦταν ἡ ἀνεξήγητη φωτεινότητα τοῦ προσώπου της, ἡ ὁποία προφανῶς δείκνυε τὴν ἀγιότητά της. Ἄλλωστε ἡ φωτεινότητα καὶ ἡ γλυκύτητα τοῦ προσώπου εἶναι βασικό γνώρισμα τῶν ἀγίων. Ὦντας σέ προχωρημένη ἡλικία, δέν ὑπέστη τὴν φυσική γεροντική δυσμορφία τοῦ προσώπου της. Ἡ ματιά της εἶχε μία ἰδιαίτερη διεισδυτικότητα καὶ ἡρεμία, ἡ ὁποία χάριζε σέ ὅσους τὴν ἀντίκρουζαν γαλήνη καὶ ἀγάπη. Ἡ γλῶσσα της δέν πρόφερε ποτέ κακό καὶ αἰσχρό λόγο, οὔτε γιὰ ἀστεϊσμό. Δέν βρέθηκε ποτέ συγγενής της ἢ χωριανός πού νά εἶπε κακό λόγο γι' αὐτήν, διότι ἦταν πρότυπο ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ καὶ ἐνάρετος ἄνθρωπος.

Ὁ Θεός τῆς χάρισε πλούσια τὰ ἐλέη Του, τόσο γιὰ τὴν ἴδια, ὅσο καὶ γιὰ τὴν οἰκογένειά της. Τῆς ἔδωσε τὴν χαρὰ νά δῆ τὰ παιδιά της ἀποκαταστημένα καὶ νά ἔχη πολυπληθῆ ἐγγόνια καὶ δισέγγονα, τὰ ὁποία ὑπεραγαποῦσε. Οἱ νουθεσίες της δέν πῆγαν χαμένες. Κατόρθωσε νά τοὺς κληρονομήσει τὴν δική της ἀκράδαντη πίστη καὶ ἐνάρετη ζωή. Ὅλοι τοὺς ἀναδείχθηκαν πιστοί, καλοὶ καὶ ἐνάρετοι ἄνθρωποι. Ὁ Θεός τῆς χάρισε μακροήμερευση, ἀλλά καὶ γεράματα ἀξιοπρεπῆ. Δέν ἔπεσε ἀπὸ τὰ πόδια της, δέν ἔχασε τὴν λογική της, ἀλλά διατήρησε ὡς τὰ βαθιά της γεράματα μία καταπληκτική διαύγεια νοῦ.

Λίγο πρὶν τὸ τέλος τῆς ζωῆς της, τὸ 1985, ζήτησε ἀπὸ τὰ παιδιά της τὰ ὁποία διέμεναν στὴν Ἀθήνα, νά ἐπισκεφθῆ τὸν π. Πορφύριο στὸν Ὠρωπό Ἀττικῆς, τὸν ὁποῖο εἶχε ἐπισκεφθῆ στό τροχόσπιτο πρὶν λίγο χρονικό διάστημα καὶ ἐπέμενε νά ξαναπάη ἔστω ἄλλη μία φορά, πρὶν τὸν θάνατό της νά πάρη τὴν εὐχή του.

Τὸ ὀσιακό της τέλος ἐπισφραγίστηκε ἀπὸ ἕνα θαυμαστό γεγονός. Χρόνια πρὶν εἶχε ἐκδηλώσει τὴν σφοδρὴ ἐπιθυμία της νά πεθάνη καὶ νά ταφῆ μαζί μέ τὸν Χριστό! Παρακαλοῦσε θερμά τὸν Θεό νά πεθάνη τὴν ἡμέρα τῆς Μ. Πέμπτης καὶ νά ταφῆ τὴν Μ. Παρασκευή. Καὶ ὄντως ὁ Θεός ἄκουσε τίς ἱκεσίες της. Ὑστερα ἀπὸ μία σύντομη ἀσθένεια, ἀφοῦ κοινώνησε τὴν Μ. Πέμπτη κοιμήθηκε εἰρηνικά στό σπίτι τοῦ γιοῦ της στὴν Ἀθήνα, στίς 18 Ἀπριλίου 1987, Μ. Πέμπτη σέ ἡλικία 97 ἐτῶν! Ἡ κηδεία της ἔγινε μετὰ τὴν ἀκολουθία τῆς Ἀποκαθηλώσεως, τὴν Μ. Παρασκευή! Πλήθη κόσμου συνέρρευσαν στὴν ἐξόδιο ἀκολουθία της. Τό σεπτὸ της λείψανο πραγματικά ἔλαμπε! Στόν ἀπλό μαρμάρينو σταυρό τοῦ ἀπέριττου τάφου της, ἀναγράφεται τὸ ρητό ἀπὸ τὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως: «ΠΡΟΣΔΟΚΩ ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΝΕΚΡΩΝ». Αὐτὴ ἦταν μία ἀπὸ τίς παραγγελίες πού εἶχε δώσει πρὶν κοιμηθῆ. Ἔτσι καὶ κεκοιμημένη ἡ μακάρια Ἀλεξάνδρα διδάσκει τὴν μεγάλη χριστιανική καὶ ἐλπιδοφόρα ἀλήθεια: τὴν ἀνάστασι τῶν νεκρῶν!

Αἰωνία της ἡ μνήμη. Ἀμήν.

1. Γράφτηκε ἀπὸ τὴν ἐγγονή της Βασιλικὴ Τσίρου-Μαρκαντωνάτου καὶ τόν

συγγενή της Λάμπρο Σκόντζο, Θεολόγο καθηγητή.

[Απόσπασμα από τό βιβλίο: [«Άσκητὲς μέσα στὸν κόσμο», Γ' τόμος](#), Ἱερὸν Ἑσυχαστήριον (Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος) Μεταμόρφωσης Χαλκιδικῆς]

(Πηγή ψηφ. κειμένου: enromiosini.gr)